

VICENTE L. SIMÓ SANTONJA

SONETS NOSTÀLGICS

2001

ELS PLECS DEL MAGNÀNIM

Col·lecció dirigida per Ricardo Bellveser

31

Traduït del castellà per
Emili Casanova

© Vicente L. Simó Santonja, 2001

© De la present edició:

Institució Alfons el Magnànim

Diputació de València, 2001

Quevedo, 10

46001 València

alfons.magnanim@diputacion.m400.gva.es

www.alfonselmagnanim.com

Dibuix de Vicente L. Simó Santonja per a la coberta
i lletra capitular de Juan Ramos

Depòsit Legal: V-4048-2001
Impremta Lluís Palacios, Sueca

Es fàcil evocar el primer bes
bisar-lo de memòria cada dia
viure en la seua total cronologia
anvers i revés del progrés.

És fàcil evocar el primer bes,
renovar-lo, millor, en biografia
insistir la seua cremant geografia
en la seu puntual del seu procés.

Es goja amb la sort, sempre grata
del moment candent pervingut,
de la pau guanyada que ens abraça,

amb il·lusió que té contingut
en troba repetida de sonata
per l'edén així sobrevingut.

L'encontre fugisser tan delerós,
acaba volent ser latent,
i prenia paraula lentament,
quedant com a gest dolorós.

el bes fugitiu, silenciós
quedava temporal i evident,
i es deslluernava, complaent,
indicant trajecte lluminós.

El fregament de rellamp despert
permeté demostrar nostra presència
sense la vida sofrir al descobert.

Bes i contacte, nodrixen la vigència
de la trobada, sentits en concert
que endolciran la gris absència.

El nostre déu ens acobla els destins
brolladors de gojos, alegries,
fonts d'afliccions, angúnies,
agridolces les copes i els vins.

Fantasia de pardals i espins,
el goig de camins, elegies,
el dol de parets, gelosies.
Feixugor de cants pelegrins.

tu i jo, dos destins increïbles
amb ràfegues de pau embriagadores
preludi dels ritus intangibles.

Vents en les sendes seductores,
tifons de l'amor indestructibles,
matins, vesprades, nits tan sonores.

Diafanitzat Déu en nostres ànimes
mai no soterrarem temps anats
nostàlgics els versos, deseparats
sense possibles calius i sense calmes.

Les nostres vides, dona, sense més xalmes
que peus cansadament van perduts
de buscar els altars promesos
quan la set punyent més encalmes.

El pa és el teu sabor, el tacte lleu
és llavor de veu; pau sedant,
que, junts els arrancs ens commou,

assetjats per la pell, com a tarannà,
la pluja de silenci se'ns plou
per revés de la síl·laba vetlant.

Eres brasa de focs arterial,
murmuri dels vents voladors
arcà prototip de colors
pluja de mes imatges virtuals.

Gestos volguts, símbols vitals
són la lluna que no priva els amors,
montanya cobejant de calors,
eternitat que tenen els cimals.

Tindrem sempre la nostra set unida
sense planyent fricció en estretors
ni pàgines tancades a la vida,

on les lligasses no fan tremolor,
avantatges de l'amor i la partida,
amb àlgebres, i cifres amb més fortor.

Eres com la seda bengalina,
pinyola, tafetà, surans carnals,
tapissos llistats i sensuals,
vellut, glacés i granadina.

Eres com la fruita vespertina,
moscatell i granada, per labials,
préssec, i cirera per florals,
bresquilles i guindes, prunyons.

Així ta pell al tacte amb llisor,
a l'oïda amb sons reviscuts
al gust amb sabors de ventura,

a l'olfacte, amb ambres unflats,
a la vista amb tall de figura,
així sent ta pell en els meus sentits.

Un dia jo et viu, dona, nua,
i en tal cas vaig voler els fervors
del teu cos, perfums amb olors
que dissipen l'ombra del dubte.

Vull afartar la fam tan aguda
aquietant les ànsies amb ardors,
vull més, més et vull amb amors
que no visten l'ànima amb ajuda.

Eres dona, dona tan delectable!,
ta llisor, la pell de les tarongines,
aromosa, gentil,immensurable.

Els teus sons de veu, són pleamars,
els besos quasi ineluctable,
la fam i la set preliminars.

Del profund misteri naixes nua,
els teus malucs són fermes, ivori viu,
la teua cuixa tèbia, ser definitiu,
la teua mà silenciosa, suau, muda,

en arribar l'alé que demuda
en el teu si, calor caritatiu,
vertical com un angle captiu
prestigi de la carn sense el dubte.

M'ho dones tot, t'ho done tot, de tot,
res sense explorar, res de res,
sobretot, nosaltres, sobretot,

reflectim la pau, sense restar res,
els besos, els abraços són el tot,
i no som nihilistes del res.

Vull viure, alguna vegada, amb tu
 simplement, estos somnis de futur
 amb pendent final tan insegur,
 i pròxim en parles i veus l'amic,

quan bufen tormentes de castic,
 quan bufa la pau en temps dur,
 amb plàcid tacte, net, pur,
 sense testimoni en íntim respit.

L'insomni revela profecies,
 sol, claredat, calor, ben lluny,
 exemples del llenguatge, rodalies

del cor, resina de confiança,
 que amera les entranyes, utopies
 on sempre tinguérem esperança.

Casualitat viscuda de present
felicitat de l'ànima generosa:
la montanya respira pau sucosa
en traure el cap el pla complaent.

L'amor assenta sitis en la ment,
amb nineta, veraç i prodigiosa
i el seu ésser i grandesa ruborosa,
tot donant-se els besos confident.

Per què sofrim tant davall lloses?
Per què tant gogem la quimera?
Per què són agridolces nostres coses?

Cavem amb aixada el prat de l'era,
escardem amb llegó entre les roses,
anem per la senda a peu per la ribera.

Àncora meua buscant sendera i port!,
calar i recalcar, en la blanor
la canya amb rebava i amb amplor
sense que falle ancoratge en port.

Àncora, ruixó, arrissament, agafador,
ancoratge que em lleve la urgència
amor de les amarres amb pressa
que mute les estreles en estel.

Vull tocar el fons molt profund
del teu si, de tu poder ancorar-me
en un amor tenaç, fidel i fecund,

i des de les meues entranyes fondejar-me
al teu ésser, armadura del meu món,
on jo mai no puga desancorar-me.

Els cossos sols, llum sobre la duna
a la vora del viure, ingrat vent,
que se'ns fuig rere el firmament
com a araselene de la lluna.

De sobte els cossos deixen bressol,
permutat per terra de turment
que, penós viure, avança lent
fins que assolix ser de tant en tant.

Estem agostejats, pedra pura,
esperant tenaç l'embadaliment
llamp galà, veu que ens encanta.

A llavis plens arriba la frescor,
vençuts, sense véncer-nos, ni per això
que la mort sucumbix la gargamella.

Beses com la brisa, sense recels,
sobre sins de mar, en calmes belles,
ressaques esborradores de les empremtes
rasant els blancalls en els vols.

Beses com Déu donant sos consols
a la vida gojosa de donzelles
que titil·la llépola les estreles
sota sins esqueixats dels cels.

Mar i déu, doble pau, com argument
a la base del tronc de la meua brida
poder sempre besar-te contra vent.

I en donar la jornada per complida
juraré que rep d'aliment
el bes de la mort que dóna vida.

Famolenc de l'alba, vigilant,
ma solitud deixà de ser creixent
i el meu doler deixà de ser dolent
quan tu m'arribares fascinant.

Fixem el primer gest constant
trencador del silenci diferent
en els nostres llavis Déu era present,
amorosa en la fe del caminant.

Després poguí jutjar sense manuscrits,
vaig poder dormir, viure en creu clavat,
amb daltabaixos agònics prescrits.

No cabia viure així de mort i finat
ni omplir-me de plors infinits,
en arribant ton bes, fonc espavilat.

El teu bes em conhorta, extasia,
com a blat, pavesa de l'ocàs
horitzon de brisa del meu pas
que relega combats de porfia.

La meua mà et coneix encara
com pa aliment de demora,
desenllaç assedegat del meu got
fi de la meua melangiosa sequera.

Lluny de mi, sens tu prop, persistic
sol sóc il·lusió dels somnis
l'ombra personal en què consistisc,

a penes desiguals els afanys
pel sentir devot no previst
sobre els nostres paisatges pidolaires.

Extesos en la platja faç en alt,
la nit clara, íntima, fecunda,
immensitat sense màrgens, inunda
les estrelles que travessen l'assalt.

Agafats de la mà, Déu en alt.
El llavi pren veu i ens abunda
en tant de pla de vida, que ens funda
sense tindre en la son sobresalt.

La realitat penosa es sofreix
al despertar-nos sols en el somni,
que només gest trist es mereix,

quan resta la vida per afany
i la suma sensata ens impedeix,
sense llevar a la brasa nostre tronç.

De la meua costa, la teua tan llunyana
i tes llunes amb ales enrojolades,
llum en la nit silent, lleu,
somni puntual de paraules creuades.

Vull omplir de temps les morades,
sobre terra doblada de campana,
vull deixar fronteres d'endemà
entre els somnis, amb ànsies calcades.

T'ompliré de besos esperant,
i fins que t'arriben els meus fulgors,
t'arribaran les meues ànsies caminant,

servidores de paus i de finors
de feliç il·lusió il·lusionant
per mantindre ta llum i els teus valors.

Estar quets buscant fantasies
quan el dia present el matí
sense plorar per la més humana nit
amb deler de nits i de dies.

La nostra sang dolor de companyies
en repòs festeja la seua solana
mén enllà de les parets sense finestra
que només desesperen travessies.

Dins nostre es veu tot tan quiet
tanta la pau envaix nostres rostres
que pareix calmar allò més inquiet

de moments més íntims fugaços,
absorts de pensar en el secret
de recessos, estreles i de paus.

Vull donar-te el meu bes, el meu desig
que em llevés la llàgrima que cega
que despertés la nota que m'aplega
i em poses al sol que poc veig.

Vull que dones el teu bes, el teu desig
que em poses la vela que navega,
que m'adorgues el somni que em maneja
i confirmes la música que crec.

La fe no s'aconsegueix ni es tempta,
amb l'ànima resseca de frescors,
ni amb amor que va s'acomenta.

L'home purifica els amors
quan la subconsciència tant compta
desgàcies, amargors i rancors.

La meua vida es resumix amb espera
a l'atzar del destí no previst
de viure preguntant ¿sóc, existisc?
quan crema la vida passatgera.

Hi ha estones en què som sementera,
víctimes del no ser més imprevist,
dolorós pesar per allò no vist
al consumir el vent la nostra cera.

Ja no em queixe, no, com solia
que el meu dolor callat fou sofert
per tindre't memòria cada dia,

per recordar un pols tan sentit,
sentit com tots, joglaria
del nostre ser, en íntim esbatec.

Anhele més i més, viure, viure't
des de ma terra clarussa, cel meu,
to dur; cedir al juí i a l'albir
amb vents sempre prompte a sentir-te.

Delere més i més, sumir, sumir-te,
beure't amb xarrupar de cec riu
bevent set, del cànter buit,
a les palpes que no paren de bategar-te.

I per ser la paraula de tortura,
escric set, amb esglai, amb lament,
en tindre set de tu amb estretura.

Què serà no véncer en l'intent,
quan siga creixent la bogeria
i tot per a mi siga turment?

Les nits, els records incomplets
envaixen moltes voltes nostres vides
completen els estatges evocats
sense apenes dolor sent discrets.

Es rememoren moments més complets,
moments d'arribades i partides,
agridolços moments, acomiadaments,
moments de combats tan secrets.

La creu dels nostres braços, és oberta,
espera les trobades amb seny,
disposada i oberta la nostra porta.

Els llavis es mantenen amb frescor
disposats a gojar, ànima desperta,
els camins de pau en pasturatge.

Sesdonaran les cadarneres i els seus refilets
la mar i les estreles, les arenes
punxons solitaris en les venes,
les nits tan insomnes com prunyoners.

Desdonaran altres temps, desficacis
de les vides travades amb cadenes
els actors buscant les seues escenes
sense director que regisca els seus destins.

Els teus ulls i els teus llavis, són propicis
tan carregats de temps, sentiments,
pacífics, instants i tritícis,

amb la fe de gastar arronsaments,
sense res mitigar els artificis,
que enregistren en les ànimes els seus accents.

En la nit, de sobte, em desperte
suspencent els somnis i sabent
que nostra realitat està venint
llunyana dels somnis, sense orde.

Viure és estar sent, quasi mort
sense saber què són ales, coneixent
angoixes i fatigues, comprenent
que els somnis a penes tenen port.

Viure, també no ser, és abocar-nos
al silenci, les ànimes commogudes,
gojosos cors, patentar-nos

en el fons, afores ressentits
i en allò permanent, refugiar-nos
sobre les nostres esteles consumides.

Sense besos, els silencis, les figures
tenen el seu do, tornar després d'allunyar-se
ser la vivacitat de l'esperar-se
a fruit la presència de planures.

Quan tu aprofundixes les fondàries
sense por, ni temor a obligar-se,
les nostres vides resolen procurar-se
la màgica virtut, amb singladures.

Eres el meu pa, el meu pàbul de l'ànima,
el meu rebost, llamí i llepolia,
l'aigua que afartar-se la set calma,

alleujament, millora de retina,
la veu i el pensament de ma palma,
voraç necessitat que em domina.

Les carícies que ensomien realitats,
festivals de pell en les milotxes,
sense tacte de contacte tan secretes
transpassades de fe, virtualitats,

migren com les aus, soledats
en els cels, indòcils, inquietes,
que mortes en la xàrcia, es queden quietes,
i son d'allò remot, vanitats.

Voler i no tenir complet patró
ni caliu que cobrisca els oblits
per insomnis barallats amb odi.

Somni: on estan els meus besos anats?
Clau: on clamar amor sense cronòmetre?
Nota: on rastrejar els nostres sentits?

Tinc set i més set, desesperança,
angoixa sense saliva, mossegada,
amargor de gola, punxada,
de voler les esperes de bonança.

Passa el núvol, després, la confiança
torna tota, més plena de tendror
amb possibilitats de frescor,
en vida més capaç de venturança.

Com? Per què? Ho saps? La montanya
serà sempre l'ombra dels plans,
ens allunyarà sempre de l'embrolla,

encara que torne la set en els estius
ramificant fina teranyina
que mai se'ns va de les nostres màns.

Duc dolor, amor en mon missatge
que per amor en muir sense ta guia
en la meua sènia farcida de mania
destí intemporal del meu paisatge.

El ser feliç no cobrix amb son vestit
si els tons vitals són estria
i manxa trista, gris monotonía
de llavis silenciosos sense encaix.

Vull tindre un camp no erm
i morir en tos muscles amb trigança
sense deixar-me cedir en deliri.

Necessite els gestos de temprança,
i no llançar les xàrcies en el buit
a la vora de la vida sense conreança.

La edició del número 31 de
ELS PLECS DEL MAGNÀNIM,
Sonets nostàlgics
de Vicente L. Simó Santonja,
s'ha estampat sobre paper Torreón,
tant l'interior com la sobrecoberta,
i usant tipografia Didot per al text.
S'acabà d'imprimir
el dia 21 de setembre de 2001,
a Sueca,
als tallers d'impremta
de Lluís Palacios

